

№ 7, л. 1942

Кривенька

качечка

(Українська народня казка).

Жив-був дід та баба. Пішли вони в ліс по гриби та й знайшли качечку. А та качечка була крива. Зробили їй гніздечко з пір'я, нагодували і положили в гніздо. Ранком знову пішли по гриби, а качечку залишили вдома.

Як тільки дід з бабою пішли, качечка вдарилась об долівку і стала дівчинкою. Хату позамітала, води понаносила, пирогів напекла і знову зробилась качечкою. Сидить в гніздечку. Повернулись з лісу дід з бабою та й почали дивуватися:

— Хто ж це в нашій хаті так гарно господарював?

Пішли до сусідів і запитують.

— Чи не знаєте ви, хто в нас хату позамітав та води наносив? А сусіди й кажуть:

— У вашому господарстві якась кривенька дівчинка поралася.

Тоді дід та баба здогадались. Другого дня зібралися вони, немов би знову в ліс, тільки не пішли, а заховалися в комірці.

От качечка зробилась дівчинкою, взяла відерця і пішла по воду. Старенькі вискочили з комірки, кинулися швиденько до хати, відшукали пір'я качечки і спалили його.

Принесла та дівчинка воду, помітила, що пір'ячко її спалили, заплакала і почала просити в діда та баби:

— Спалили ви моє пір'ячко, дайте ж мені золотий кужіль та срібне веретенечко.

А в господарстві не було золотого кужеля та срібного веретенечка. Заплакала тоді

дівчинка ще більше та й вийшла на ганочок.

На той час летіла зграя гусей—лебедів. Побачила їх дівчинка і почала кричати:

— Гуси мої, лебеді. Дайте мені по пір'ячку!

Скинули їй гуси по пір'ячку. А так як їх було багато, то пір'ячка того якраз вистачило, щоб покрити все тіло кривенької качечки.

Ото ж схопила вона те пір'ячко, зробилась знову качечкою та й полетіла.

Довго плакали дід та баба за любенькою качечкою та нічого їм зроблять. Самі винні.

15186/2

Випалювання рисунків на дереві або шкірі

Випалювання різних рисунків на дереві або шкірі робиться спеціальними голками, які нагріваються спиртовим вогнем. Такий спосіб має свої незкучності, бо обидві руки одночасно заняті при роботі: одною рукою треба рисувати, а другою безперестанно наповувати гумовим балончиком спирт на голку; при тому це треба робити рівномірно, щоб голка мала завжди одну теплоту і не перегрівалася та не прочахала. До таких робіт продаються спеціальні пристрої, які до того ж і досить дорогі.

Значно простіше і зручніше такі роботи провадити електричним пристроєм, як тільки є в хаті електричні провода. Пристрій цей дуже простий і кожен може його сам для себе зробити. Вигодою пристроя є те, що пера можна швидко міняти, вони швидко нагріваються і прочахають, мають завжди одну і ту ж теплоту, потрібну для роботи: їм можна придати різну форму: зірок, літер, монограм і т. д., внаслідок чого таким пером можна прсто й швидко рисувати, як олівцем чи чорнилом.

Пристрій можна зробити так: круглий олівець обкрутити декілька разів азбестовим папером, щоб утворилась трубка приблизно 12 см. довжини на 1 см. товщини; кінці азбестового паперу зліплюються водним склом; один кінець такої трубки обмотується ще декілька разів азбестовим папером, щоб він був товщим і тим його було зручніше держати між пальцями; коли трубка висохне, її стягують з олівця. Через трубку протягають двораменний ізольований дріт для електрич-

ного струму; кінці його вичищують від ізоляції та скручують у тоненькі спіралі, в які будуть засовуватись пера; спіралі теж обмотуються азбестовим папером та заліплюються в трубці замазкою, зробленою з водного скла та перетертого азбестового паперу. Така трубка добра тим для держання її в руці, що вона не тільки ізолює від електрики, але також і від тепла.

Пера для випалювання робляться з хромонікльового дроту, який вживається для різних ogrівачів: електричних пічок, прасок, горшків і т. д. його можна купити в кожній крамниці з електричними пристроями. Дротики для пер згинаються в дужку, як літера „V“, щоб кінці їх можна було засовувати до спіральних контактів, де б вони своєю пружністю могли там держатися. Таке перо годиться для всякої праці при випалюванні. Щоб надати перу форму якогось визерунку чи літери, то такий визерунок спочатку вигинається зі звичайного мідяного дроту, який обмотується тонким хромонікльовим дротом.

Ізольований дріт від ручки при роботі „з'єднується“ з провідником електричного струму через опір. Таким опором може служити звичайний глиняний перепалений циліндрик, обмотаний хромонікльовим дротом. Такі речі продаються в електричних крамницях для всяких ogrівачів. Обмоток на циліндрику має бути стільки, щоб перо для рисування нагрівалося до червоного кольору. Коли треба, щоб перо нагрівалося до білого кольору, напр. при роботі на твердому дереві, то обмоток на опорі треба відповідно зменшити.

Прив'язавши держак з пером до рамени циркуля, можна таким пером випалювати круги різного розміру.

